

1691ին Յովհաննէս պատրիարքի օրով, դարձեալ աւագակները պարսպին վրայէն վանք կը մտնեն. կը կողոպտեն եկեղեցին, կ'սպաննեն Յովհաննէս և Կարապետ միաբանները և միւսներն ալ կը փախչին: Յովհաննէս պատրիարք տեսնելով այս չարքները, կայսեր կը դիմէ և նոր հրովարտակով մը կ'սկսի նորոգել վանքը և կը բարձրացնէ հին պարիսպները չորս կանգունի չափ, և յետ քննութեան հազիւ հազ դատաւորը վաւերական կը նկատէ այս նորոգութիւնները շատ նեղութիւններէ վերջ: Դրացիները դարձեալ այս նորոգութեանց համար խնդիր կը յարուցանեն և պատրիարքը 1695ին, իր դիմումին վրայ կրկին հրովարտակ կ'ստանայ. բայց հակառակորդք կը պնդեն իրենց ապօրէն պահանջներուն վրայ. 1698ին միայն հայ միաբանները մի քիչ կը հանգստանան:

1631ին Մինաս պատրիարքի օրով, Երուսաղէմի Սալահիէ իսլամ վարժարանին վերատեսուչները դատարան կը դիմեն և կ'ամբաստանեն պատրիարքը և թարգման Յովհաննէս վրդ.ը ըսելով թէ՛ Հայոց Փրկչայ վանքին ձիթենեաց պարտէզը, գերեզմանատունը, Ս. Փրկչի պարսպէն մինչև արևմտեան ճանապարհը Սալահիէ դպրոցին կալուած կը նկատուին, վանքին և պարտէզին վրայ տարեկան վարձք մը (հէքիր) դրուած ըլլալով ամէն տարի կը վճարէին. տասն տարիէ ի վեր չեն վճարած նոյն տուրքը և պարտք ունին 8800 փարայ և կը պահանջեն որ վճարուի: Հայոց թարգմանը դատարանին առջև պաշտօնադրեով կը հերքէ այդ ամբաստանութիւններն, և դատաւորն ալ կը մերժէ ամբաստանողներուն բողոքը:

1703 Օգոստոս 18ին Ս. Փրկչի վանքին մէջ կը ծագի ալ աւելի ցաւալի դէպք մը, թելադրութեամբ հակառակորդ դրացիներուն. նոյն օրը, Ս. Փրկչի միաբանները կերակուրի համար Ս. Յակոբ դիմած ըլլալով՝ ոմանք եղելութիւնը իմանալու համար կ'երթան Ս. Փրկչէ՝ ուր կը տեսնեն վանքին դուռը կիսաբաց, միաբաններէն ոմանք սպաննուած, եկեղեցիին և սենեակներուն դուռները խորտակուած և վանքը թալանուած. յետ քննութեան ստուգուած է որ սպաննուած է Սարգիս վրդ.ը և երեք ծերունի միաբաններ: Հայերը խստիւ բողոքեցին դատաւորին, որ ոչ միայն աւագակները գտնելու ջանք մը չէ ըրած, այլ մեռեալներուն համար չորս քսակ դրամ պահանջած է հայոցմէ: Հայերը